

mærksom paa, at naar det ærede Medlem nævnedes det Forslag, der i sin Tid kom frem i 1868, maa man dog derved erindre, at der paa den Tid ikke som nu var en Oberstløjtnants- og en Oberstklasse, men Stabsofficerernes Klasse var kun en, nemlig Oberstklassen, og at der for Generalernes Vedkommende ikke var Generalløjtnanter og Generalmajorer, men kun een Generalklasse, saaledes at den Bestemmelse, der var fremkommen i det paagældende Forslag, jo i Virkeligheden vilde stille sig væsentlig anderledes end nu. Det er meget rigtigt, at der har været forfættelige Lovforslag og forfættelige Udtalelser, private Forslag, der ere komne frem med Hensyn til en Forandring i Bestemmelsen, men det er ikke at betragte som en Anerkendelse af, at man ikke har nogen Bestemmelse, — idet de paagældende Officerer, da de jo ikke ere udelukkede fra § 138, falde ind under de almindelige Bestemmelser i Loven, — men det er kun et Udtryk for, at de paagældende, der have fremsat Forslagene, have ment, at det var rigtigt at søge en Forandring i det paagældende Forhold. Smidlertid er det jo klart, at det, der er gældende nu til Dags, er jo ikke de forskellige Forslag, der have været fremsatte, men det er de Bestemmelser i Loven, som eksistere, idet de ikke senere ere forandrede. Som Følge deraf kan jeg ikke belyse den ærede Forespørgeres Forespørgsel paa anden Maade, end at § 138, saaledes som jeg nævnedes i Begyndelsen, kun omfatter de Officerer, der efter egen Begæring uden Løn sættes uden for Nummer, efter at de derom have indgivet et Andragende, hvori de nærmere have motiveret de private Hensyn, der have ledet dem til dette Ønske, men at Paragraffen ikke gælder de Officerer, der af højere Myndigheder kaldes til militær Virksomhed ved særlige Hverv under Krigsbestyrelsen, og som ifølge denne Kaldelse af vedkommende Myndighed sættes uden for Nummer.

Forespørgeren (Trier): Jeg maa tilstaa, at den ærede Krigsministers Svar ikke har overbevist mig om, at Udgangspunktet for min Forespørgsel har været galt. Hvad der her er det afgørende, er jo ikke, hvad der i sin Tid har været forhandlet i Forsvarskommissionen, ikke, hvad man den Gang har ønsket at føre igennem, men hvad der i Virkeligheden er blevet Lov, den Gang Hærloven vedtoges, og da har jo Udeladelsen af de nævnte Bestemmelser tydelig fastslaaet, at de Officerer uden for Nummer, som der her er Tale om, gaa ind under den almindelige Regel om Officerer uden for Nummer,

som Loven indeholder i den eneste Paragraf, der omhandler sligt. Og man har næppe Hjemmel til at bortforklare en saadan naturlige Opfattelse af Loven, ved at kalde Tjenesten i Krigsministeriet for militær Tjeneste. Militær Tjeneste er vel Tjeneste i Hæren, og ikke Tjeneste uden for Hæren i Stillinger, som ikke en Gang ifølge nogen Lov kræves besatte med Officerer fra Hæren. De Forslag, man har fremsat for at faa en anden Ordning vedtaget, har ogsaa vist, at man ikke har opfattet den bestaaende Tilstand saaledes, som om man ved at tjene i Krigsministeriet gjorde Tjeneste i Hæren. Naar det i Motiverne til Forslaget om Krigsministeriets Ordning i 1867—68 hedder, at man kun kan opnaa det, man ønsker, nemlig en Tilgang af Officerer til Bosterne i Krigsministeriet, „hvor, saaledes som paapeget i Lovforslagets § 4, deres Tjeneste i Krigsministeriet betragtes som Tjeneste i Hæren“, ligger jo dog deri, at dette ikke er den gældende Tilstand; thi saa vilde man ikke have gjort det til Udgangspunkt for et Forslag, hvori dette Princip skal laas fast og føres igennem. Det viser sig endvidere ved senere Lejligheder, at det næppe har været aldeles tilfældigt, at saadanne særlige Bestemmelser for krigsministerielle Officerer ikke ere komne ind i den bestaaende Lovgivning. I det samme Aar 1880, hvori der vedtoges en Tillægslov til Hærloven, gaves der i Lov om Søværnets Ordning Bestemmelser af den Art, som man har udelukket for Landhærens Vedkommende, idet der i dens § 50 staar følgende: „Befalingsmænd, der ere satte uden for Nummer for at overtage andre under Krigs- eller Marineministeriets Omraade hørende Stillinger, kunne forfremmes 1 Grad over den, de indtoges ved deres Ansættelse i disse Stillinger, dog kun naar saadanne Forhold ere til Stede, som efter de i denne Lov givne Regler vilde have været Betingelse for Forfremmelse, hvis vedkommende havde været i Nummer.“ Naar det vedtoges for Søværnets Vedkommende, medens man har udelukket en tilsvarende Bestemmelse i Loven om Hærens Ordning, er det jo næppe tilfældigt; det ligger maasse i, at Marinens Officerer under en saadan Tjeneste i Ministeriet ikke træde uden for Lønning, men kun faa et Tillæg til den, og blive udkommanderede til praktisk Øvelse paa samme Maade som de Officerer, der ikke ere ansatte i Ministeriet. Jeg tror derfor vedblivende, at det maa siges at være uden Hjemmel i Loven, naar den omtalte Udnævnelse har fundet Sted. At der har været flere Tilfælde af lignende Art, giver selvfølgelig ingen Lovhjemmel. Jeg skal